

I lögnen blir sanningen synlig

Fabio brydde sig inte om att resa sig från golvet när han hörde Sofia rycka i handtaget på ytterdörren. De första gitarrackorden till *Losing my religion* hade just börjat. Han klappade takten med fingrarna mot golvet.

Utan att ta av sig kappan, ställde sig Sofia bredbent framför honom och satte armarna i kors. ”Är du onykter?”

Fabio stoppade sina fingrar i fickan på hennes kappa och drog ner henne, så att hon hamnade grensle över hans mage. Sen fattade han tag om hennes armar och tryckte henne intill sig. Andades in lukten av höst och hud, och sjöng med i melodin:

“That’s me in the corner

That’s me in the spot light

Losing my religion

Trying to keep up with you

And I don't know if I can do it”

Sen föll orden ur munnen på honom: ”Flytta med mig hem.”

”Jag hör inte vad du säger med musiken på så hög volym.”

Han knuffade undan Sofia, och reste sig för att stänga av musiken. ”Du älskar ju Buenos Aires”, sa han och försökte få henne att minnas. Promenaderna längs flodkanten. Sekelskiftesarkitekturens kontrast till skyskrapornas glasfasader, och hur förvånad hon hade blivit att det var så lätt att få tag på en taxi. De djuplodade människorna, som mitt i en ekonomisk kris ändå unnade sig nybakat bröd till helgen. Borges, Sábato och Cortázar. Kyrkklockorna. ”Och alfajores Sofia. Minns du fyllningen med dulce de leche? Du kunde ju äta dem till frukost”, sa han och sträckte ut sin hand. ”Och kommer du inte ihåg hur du älskade att få smågodis och tuggummi istället för växel, då det inte fanns några mynt?”

Men han fick ingen reaktion från Sofia. Hon satt tyst på golvet och betraktade sina fötter.

Med musiken avstängd hördes höstluftens vinande från de otätade fönstren tydligt, och än en gång undvek Sofia ämnet genom att påstå att han var onykter. Han var tvungen att dra upp henne från golvet och sätta naglarna i huden på henne. Skaka om henne och fråga om hon inte fattade att han måste ta reda på vad som var vad. Nu när han äntligen hade börjat förstå att det inte gick att fly.

”Varför gick du hemifrån så tidigt i morse?” frågade hon.

”Jag kunde inte sova.”

”Så vart tog du vägen?”

”Jag tog en promenad.”

”Utan nycklar och mobil?”

”Jo, förresten. Jag har bytt lås.”

”Är du inte klok? Vad kostade det?” Sofia spärrade upp ögonen och sög på lillfingernageln. ”Du kunde ju ha ringt till mig.”

”Du satt upptagen i möte.”

”Vilken tid ringde du?”

”Inte vet jag.”

”Och varför lämnade du inget meddelande?”

”Por Dios Sofia. Sluta med det där nu.”

Då tryckte hon in sin knoge mellan revbenen på Fabio, och sänkte tonläget. ”Vad håller du på med?”

”Vad håller DU på med?” frågade hon plötsligt.

En kort fnysning och en undfallande blick. ”Du mår verkligen inte bra.”

”Är det så konstigt?”

Sofia gömde sitt ansikte mot Fabios bröst. Föreslog tyst att han kunde resa hem ensam ett tag för att kolla läget.

”Kolla läget? Det är vad du vill va? Att jag ska resa hem ensam?” skrek han och förstod vad hon var ute efter. Att få knulla Peder i fred. Kanske här hemma i deras säng, istället för på dyra hotell. Passa på att känna efter hur det skulle vara om de två var ett par på riktigt. Fabio kramade om henne hårdare och talade till hennes öra. ”Jag vet vad du håller på med.”

”Du vet ingenting”, klippte hon av. Snabbt som en förnekelse. ”Skit i allt då och åk hem för gott! Jag kan inte lämna pappa ensam. Han har bara mig.”

Fabio släppte sitt grepp om Sofia och stapplade några steg bakåt. Med båda händerna på huvudet klev han runt i rummet i cirklar. Några meter framför Sofia stannade han tvärt. ”Och jag har bara dig.”

”Men skaffa dig ett eget liv då”, fräste hon och sprang in i badrummet.

Fabio följde efter henne och drog i dörrhandtaget, men hon hade hunnit låsa. ”Jag hade jävlig bra liv innan jag kom till Sverige”, ropade han mot dörren.

Inifrån badrummet hörde han hur Sofia slamrade med saker i badrumsskåpet. Bara enstaka ord och meningar trängde igenom. ”Uppsagd från universitetet.” ”Skyller ifrån dig.” ”Har ingenting med mig att göra.”

Sen blev det tyst. Fabio satte sig på knä på golvet och lutade pannan mot badrumsdörren.

”Vad hade du väntat dig?”

I en enda lång utandning svarade han: ”Dig.”

”Du har mig Fabio..., men det räcker ju inte.”

Nej det räckte inte. För hon var så feg att hon aldrig vågade ta något på allvar. För att hon var en patetiskt duktig flicka, som var alla andra till lags och inte hade en aning om vad som var viktigt i livet. Fabio tänkte att han måste vara hennes fristad. En fristad av bekväm kravlöshet. Som förvånansvärt snabbt hade förvandlats till tystnad. ”Den som ställer inga krav på dig, får ingenting tillbaka”, var allt han svarade.

”Du ställer inga krav, men lägger ansvaret för hela ditt liv på mina axlar.”

Efter en lång tystnad dunkade Fabio huvudet mot dörren. Som dova knackningar slog han pannan mot dörren. Tungt och rytmiskt varnade han henne.

Hon var så ung när de träffades. Alldeles vid tröskeln till allvaret. Och allt Sofia var som vuxen, hade hon blivit tillsammans med honom. Ändå kändes det som om han som stod bredvid och tittade på.

Det värkte i magen i höjd med aorta och en stark olustkänsla spred sig i kroppen. Fabio böjde sig fram för att lindra smärtan. Med huvudet i knäet bad han Sofia skicka ut några Aspirin och Novalucol.

Fortsatt slamrande i badrumsskåpet. Fler saker ramlade ur skåpet. Sminkpennor, som studsande pinnar. En glasburk mot porslin. Men istället för att öppna dörren och ge honom tablettorna, började hon att prata om hans pappa. Från ingenstans frågade hon Fabio när han hade fått reda på det där om sin pappa. Hon vågade inte ens ta ordet krigsförbrytare i sin mun, trots att han hade gett henne alla detaljer. ”Du har ljugit för mig hela tiden.”

”I lögnen blir sanningen synlig”, svarade Fabio men visste att hon inte skulle förstå. ”Det är magisk realism i sin bästa form.” En gång i tiden hade han tyckt att det lät som ett internationellt erkännande av latinamerikansk litteratur. Men nu insåg han att det var ett begrepp som förminskade latinamerikaner till en bunt imbeciller, som tvingades ta till magi för att uthärda sin tragiska realitet.

”Jada, jada”, sa Sofia och spolade i vattenkranen.

Sanningen var att han aldrig hade älskat någon som han älskade henne, sa han. En lögn i ögonen på någon som aldrig hade älskat. Hans röst blev allt grötigare.

”Gråt du. Det är ditt privilegium Fabio.” En dyster sanning, påstod hon, som inte alls hade öppnat någon ny intimitet mellan dem som hon först hade hoppats. ”Varför håller du på så här?”

Nu stod hon säkert och tittade sig i spegeln. Betraktade sin stora näsa och kurviga kropp, som hon inte tyckte att hon passade in i. Förvånad över att Peder hade lyckats ge

kroppen nytt liv, genom att visa den sin uppskattning. Fabio såg framför sig hur Sofia satt ovanpå och lät bröstet hänga ner över Peders ansikte. Såg honom slicka på hennes bröstvårtor, så att vårtgårdarna drog ihop sig till skrynkliga vulkaner.

Han försökte ruska det av sig. Skakade på huvudet från sida till sida och blåste ut all luft, som han hållit i lungorna alltför länge. ”Har du någon aning om vad du vill? Du som tror du kan välja ditt liv”, sa Fabio och höjde rösten. ”Då du måste våga välja också. Våga erkänna att du törstar efter ett ytligt liv. Med fint hus och ljushåriga barn i burberrykläder.”

Hon svarade inte.

”Vågar du det Sofia?”

”Vad vågar DU? Det vore väl något att reflektera över på alla dina dyra terapisesioner. Tänk om jag också hade all tid i världen och inte behövde bekymra mig över att betala räkningarna...”

”Ja, tänk. Vad du skulle göra då?”

”Du bara flyr in i dina drömmar och missar hela livet” sa hon, med ny tyngd i rösten. Som om hon trodde sig ha övertaget. ”Du vet ju inte ens vad som är verkligt. Litteratur är inte verklig.”

Fabio satte händerna för öronen och hörde ett sus, som om han lyssnade på en snäcka. Han var tvungen att öppna munnen för att få mer luft. ”Vad var det du såg hos mig?”

”Det kommer jag inte ihåg”, svarade hon snabbt.

”Du kommer inte ihåg? Men jag gör det”, sa han och lyfte fram sina mest dyrbara minnen i ljuset. ”Jag kommer ihåg du sa, jag öppnade din värld. Att vi gjorde varandra till bättre människor. Har du glömt det?”

Än en gång valde hon att inte svara.

”Och jag kommer ihåg du sa, du aldrig hade njutit så av att älska med någon annan.” Utan att tänka sig för fortsatte orden att komma. ”Fast du har fått så mycket övning... Redan från åtta års ålder. I händerna på din egen mammas älskare.”

En hård smäll hördes mot dörren. Som en bankande näve. ”Mer övning är du uppenbarligen, för det var inte sant.” Sen ett stön. ”Du har aldrig lärt dig hur man ska göra. Kör bara på som en ångvält. Pumpar och pumpar. Men vet du Fabio. Jag känner ingenting.”

Han slutade andas. Hela kroppen genomsvämmades av hat. Det gick inte att stoppa. ”Det är du som behöver gå i terapi. Du famlar omkring. Går från famn till famn”, sa han och gav ifrån sig ett skratt. ”Det är inte mig du vill ha. Inte heller Peder. Ingen av oss kommer någonsin att kunna jämföra sig med din mammas älskare. Det är sjukt...”

Toalettlocket föll ner med en smäll. ”Nu räcker det.” Sofias röst lät bräcklig och hes. Aldrig hade han hört henne låta så svag. Musklerna i axlarna spände och när Fabio tittade på sina händer såg han att fingrarna spretade åt alla håll. Han lutade ryggen mot dörren och sjönk ner i liggande ställning på golvet.

Det hade mörknat ute, och med lamporna släckta i hallen var dörrspringan in till badrummet den enda ljuskällan. Lukten av fotsvett nådde honom ända från skorna vid ytterdörren.

Så rörde sig dörrhandtaget. Låsknappen vreds om. Den mörka lilla rutan under låsvredet blev vit. Han stirrade mot dörren.

En lång stund stirrade han på dörren, innan den öppnades. Och Sofia tittade fram i dörrgläntan.

Hon hade fortfarande kappan på sig och hade satt upp håret till en liten knopp mitt på huvudet. Läpparna var målade i rött läppstift, utsmetat långt utanför läpparna. Runt ögonen hade hon målat tjocka streck med kajalpenna, och i ögonvrån trillade svarta prickar ner för kinderna.

Fabio släppte ner axlarna. Och han svalde hårt, när han såg Sofias rödsprängda ögonvitor. De målade tårarna som flöt in i varandra.

Och mitt i allt det röda runt munnen, putade hon med underläppen.